

Els misteris que turmenten Europa

La xarxa Gladio ha sacsejat Europa com un terratrèmol d'intensitat 7 a l'escala de Richter. Ha deixat en ridícul els polítics, especialment a Itàlia, i ha aterrit els ciutadans en veure que existien organitzacions paramilitars sense control.

Les vinculacions de l'anomenada OTAN paral·lela amb la CIA són cada vegada més evidents, mentre es revelen noves dades sobre l'interès de Washington a impedir l'ascens polític dels comunistes italians. El diari romà *La Repubblica* recorda, en un moment molt oportú, que el director de la CIA William Colby digué en les seves memòries, referint-se a la seva anada a Itàlia la tardor de 1953: "Tenia l'encàrrec d'ocupar-me de les operacions polítiques. En poques paraules, el meu treball consistia a impedir que Itàlia caigués en mans dels comunistes".

Les declaracions tan contradictòries dels polítics i les revelacions de la premsa han

convertit el tema Gladio en el fullotó de moda a Itàlia. Els espectadors, és a dir, la gent del carrer, espera que es confirmi ben aviat la responsabilitat de Gladio en un seguit d'atemptats i morts misterioses que encara els turmenten. Potser acabarà succeint com en moltes novel·les de lladres i serenos, on s'atribueixen tots els crims al sospitós. La llista d'estranyes morts comença el 27 d'octubre de 1962, quan un avió procedent de Catània s'estavellà prop de Milà. En l'aparell, un birreactor MS-760, viatjava Enrico Mattei, president de l'Entesa Nacional de l'Energia (ENI) i conegut per les seves idees de centre-esquerra. El document de la CIA sobre l'accident fou declarat "secret"

perquè contenia "informació que afecta la seguretat de l'estat". Mattei, que morí carbonitzat, ja estava sentenciat, com recorda la premsa italiana en assenyalar que un text de la CIA d'abans de l'accident està redactat de la mateixa forma que un altre sobre Patrice Lumumba, el pare de la independència del Zaire mort uns anys abans.

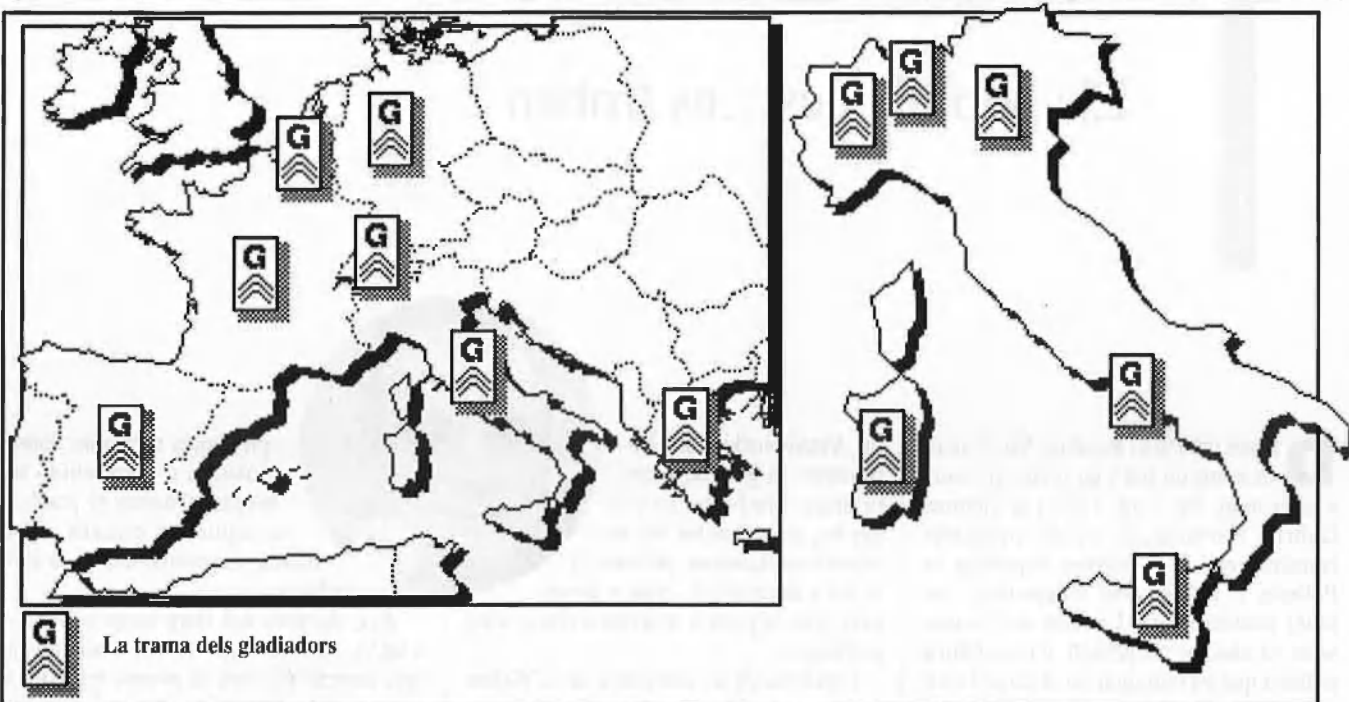
Després arriben les morts dels generals Carlo Giglieri i Giorgio Manes i el tinent D'Ottavio, que havien investigat les activitats no gaire clares del Sifar (els serveis secrets italians). Giglieri morí a l'abril de 1969 quan el cotxe en què viatjava sortí de la carretera prop de Pàdua. Manes sofrí un atac al cor, al juny del mateix any, mentre

que D'Ottavio se suïcidà un mes després.

El primer atemptat misteriós es produí el 12 de desembre de 1969, a Milà, en esclatar alguns quilograms d'explosiu a la Banca Nacional d'Agricultura. Hi moriran 14 persones. Avui dia, 21 anys després, encara no se'n coneixen els culpables. El 31 de maig de 1972, a Peteano, uns carrabiners acudiren a inspeccionar un Fiat 500 sospitós, alertats per una trucada telefònica. En obrir el maleter, esclatà una càrrega de dinamita que matà tres agents. Un any després, el terrorisme sense aparent sentit tornà a colpejar Milà. Gianfranco Bertoli, que es féu passar per anarquista, llançà una bomba contra l'edifici de la segure-

El Pentagon, despatx comú per a l'OTAN i la CIA.

tat, bomba que matà quatre persones. Se sap que Bertoli, amb nom fals, pertanyia a Gladio.

Un avió militar que traslladava els membres de Gladio a entrenar-se a Sardenya caigué el 22 de novembre de 1973. L'aparell Dakota C-47, Argo 16 en codi, acabava de transportar a Trípoli cinc activistes àrabs. Moriren en l'accident un coronel, un tinent coronel i un mariscal. Pocs mesos després es produïren dos matances tampoc aclarides. El 28 de maig de 1974, esclatà una bomba amagada en una paperera, que matà nou persones que participaven en una manifestació antifeixista a Brescia. El 4 d'agost de 1974, l'explosió d'un artefacte col·locat en un vagó del tren Italicus, de la línia Roma-Brennero, causà la mort de dotze persones.

L'assassinat d'un periodista, Mino Pecorelli, també podria estar relacionat amb la xarxa secreta. Pecorelli era fundador de l'agència OP, definida pel president del tribunal de Roma com "un instrument al servei del SID", el nou nom dels serveis secrets. El periodista fou abatut per

un jove al mig d'un carrer de Roma.

L'atemptat que ha deixat més morts es produí el 2 d'agost de 1980, quan esclatà una bomba a l'estació central de Bolonya. Hi moriren 85 persones. No cal repetir que no s'ha trobat els responsables d'aquella barbàrie. Poca cosa se sap de l'accident més estrany que ha conegut l'aviació civil italiana. El 27 de juny de 1980, un DC-9 de la companyia Itavia es desintegrà en ple vol, segurament a causa d'un míssil, per damunt d'Ustica, a Sicília. Hi moriren els 81 passatgers. Malgrat els debats parlamentaris, encara no s'ha aclarit si el DC-9 fou abatut per un míssil libi o nord-americà. L'última acció terrorista es produí el 23 de desembre de 1984, en esclatar una bomba en el ràpid Nàpols-Milà. Hi moriren setze persones.

Liquidada la guerra freda i el partit comunista en fase de descomposició ideològica, els italians es pregunten per què encara existeix Gladio i per què Giulio Andreotti, l'hàbil ministre, no comparegué abans al Parlament per explicar el que sabia d'aquesta organització. El problema,

potser, és que destapant Gladio poden sortir també altres episodis dolorosos de la vida italiana, com la mort d'Aldo Moro, abandonat pels seus compatriotes democrata-cristians la lògia maçònica P-2 de Licio Gelli i les Brigades Roges, tan actives durant dècenns anteriors malgrat la seva feblesa logística i ideològica.

ATOCHA I EL COLP DELS CORONELS A GRÈCIA

D'altres països europeus tampoc han aclarit molts atemptats i morts. Bèlgica, que presideix actualment la Gladio, visqué durant els anys 80 un seguit d'accions terroristes, perpetrades per les anomenades Cèl·lules Comunistes Combatents (CCC), un fosc grupuscle que es qualificava d'ultraesquerrà, i de crims, sense cap mena de lògica, comesos per una banda, mai detinguda que fou anomenada els "bojos".

Gladio també podia estar darrere dels assassinats dels cinc advocats laboralistes a Atocha, el 24 de gener de 1977, segons opinà el diputat d'Izquierda Unida (IU) Antonio Romero. Segons aquest

polític comunista, en l'atemptat fou utilitzada una metralladora Ingram M-10, que el mateix secretari d'Estat per a la Seguretat, Rafael Vera, admeté que "havia estat comprada oficialment". Si la imaginació no fos tan propensa a somniar realitats, també es podria sospitar de Gladio en altres episodis obscurs, com l'actuació dels GAL i la periòdica reapariació dels GRAPO. Dels primers només es coneix una ínfima part, mentre que els segons semblen tenir el do de la ubiqüitat, perquè són capaços de cometre atemptats pertot arreu malgrat que només són quatre i perfectament coneguts pels serveis de seguretat espanyols.

La llista d'atemptats a Europa sense culpables és enorme. De tant en tant assassinen diputats de Nova Democràcia (ND, conservador) sense que s'hagi detingut a ningú. La dreta acusa dels assassinats el Pasok d'Andreas Papandreu, però sense poder provar absolutament res. La Gladio grega, anomenada Pell de moltó, podria estar darrere, igualment, del colp d'estat dels coronels, l'abril de 1967. Antoni Castel